

ȘOIMUL DE AUR

Lev Grossman

ILUSTRĂȚII DE Tracy Nishimura Bishop

Traducere din limba engleză de Justina Bandol

Editura Paralela 45

Redactare: Mihaela Cosma
Corectură: Ionuț Burcioiu
Tehnoredactare și DTP copertă: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GROSSMAN, LEV

Șoimul de Aur / Lev Grossman ; il. de Tracy Nishimura Bishop ;

trad. din lb. engleză de Justina Bandol. – Pitești : Paralela 45, 2024

ISBN 978-973-47-4109-0

I. Bishop, Tracy Nishimura (il.)

II. Bandol, Justina (trad.)

821.111

Această carte este o operă de ficțiune. Numele, personajele, locurile și întâmplările din ea sunt rodul imaginației autorului sau sunt folosite în mod imaginar. Orice asemănare cu evenimente, locuri sau persoane reale, indiferent că mai există sau nu, este o coincidență.

The Golden Swift

Lev Grossman

Copyright © 2022 Cozy Horse Limited

Interior illustrations by Tracy Nishimura Bishop

Cover art by Brandon Dorman

Cover design by Sasha Illingworth

Cover copyright © 2022 by Hachette Book Group, Inc.

All rights reserved.

Copyright © Editura Paralela 45, 2024

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

www.edituraparelela45.ro

Cuprins

1	<i>Cum se procedează</i>	1
2	<i>Consiliul Director</i>	10
3	<i>Avea totuși o mică legătură cu piesa</i>	20
4	<i>Numele lui Jag, bineînțeles</i>	31
5	<i>Cea mai periculoasă pasăre din lume</i>	42
6	<i>Vagonul de dormit adânc</i>	49
7	<i>Cea mai rapidă pasăre din lume</i>	58
8	<i>Un mic bucluc</i>	67
9	<i>Kate face pe detectiva</i>	76
10	<i>Nas chel</i>	82
11	<i>Achnashellach</i>	90
12	<i>Aventura e în toi!</i>	99
13	<i>Râsul lipsă</i>	112
14	<i>O sută de mii de căprioare</i>	123

15	<i>Conștiința te împinge la lucruri groaznice</i>	131
16	<i>Eroul și antagonistul</i>	143
17	<i>Farfuria cu gândaci</i>	154
18	<i>Echipa</i>	163
19	<i>Submarinul de sticlă</i>	172
20	<i>Barracuda se scufundă!</i>	180
21	<i>O, nu!</i>	192
22	<i>Căderea Șoimului de Aur</i>	201
23	<i>Momentul decisiv</i>	210
24	<i>Ne revedem</i>	220
25	<i>Sera din vagon</i>	230
26	<i>La mulți ani!</i>	241

EDITURA PARALELA 45

Cum se procedează

TREBUIA PROCEDAT ÎNTR-UN FEL ANUME – DAR NU AȘA.

„Nu eu am inventat sistemul ăsta“, se gândi Kate. „Mie nici măcar nu-mi place, mi se pare stupid! Dar, dacă tot l-au inventat, ar face bine să se țină de el.“

Nu spuse nimic din toate astea cu voce tare. Simțea adeseori că cele mai bune prelegeri le ține în capul ei, unde nu se bucurau de primirea entuziastă pe care ar fi meritat-o. În clipa aceea se afla pe un trotuar rece și ploios din centrul orașului Chicago, în fața unui zgârie-nori, unul dintre blocurile acelea turn extrem de înalte, costelive și futuriste care sunt habitatul natural al miliardarului de rând.

— Hai să mergem, Kate! Nu e aici.

Mama ei era udă până la piele, exasperată și pur și simplu sătulă de toate.

Kate n-ar fi putut s-o contracică. Aceasta era cu siguranță adresa unchiului Herbert, dar bărbatul de la recepție era la fel de sigur că nu auzise niciodată de el. Dacă locuia într-adevăr acolo, unchiul Herbert nu luase nicio formă vizibilă sau, în general, detectabilă.

Lucru, de fapt, absolut tipic pentru el.

Kate abia îl cunoscuse în urmă cu un an – și, în mare, avusese un an bun de atunci încoace. În ziua când împlinise unsprezece ani – zi care, până la urmă, durase câteva săptămâni –, Herbert, care era de fapt un miliardar și, după cum se dovedise, și un vrăjitor, îi dăruise un tren cu abur numit Săgeata de Argint. Era un tren fermecat, dotat cu un vagon cu dulciuri, un vagon-biblioteca și un vagon de dormit

extraordinar de comod. Făcea parte dintr-o rețea globală de servicii feroviare menită să ajute animalele aflate în pericol, care păreau să fie tot mai multe în ultima vreme.

Ah, iar animalele puteau să vorbească! Ba chiar și Săgeata de Argint. Toată povestea asta era atât de flagrant implauzibilă, încât Kate se resemnase deja că n-o s-o spună niciodată nimănui; avea probabil s-o pună la păstrare, laolaltă cu toate cuvântările mărețe pe care le ținea în capul ei și pe care nimeni n-avea să le audă vreodată. La sfârșitul primei lor călătorii cu Săgeata, Kate și Tom, fratele ei mai mic, fuseseră numiți oficial conductori ai Marii Căi Ferate Secrete Internaționale.

Dar nu fusese o aventură care să se fi petrecut o singură dată și pe care apoi s-o ții minte, s-o savu-rezi și s-o păstrezi cu sfințenie pentru tot restul unei vieți altfel prea puțin spectaculoase. De la ziua ei de naștere, Kate și Tom făcuseră vreo zece–douăspre-zece călătorii cu Săgeata de Argint. La început ea încercase să țină un jurnal, dar după vreo călătorie și jumătate se lenevise, apoi niște iepuri îi roseseră caietul, și cu asta povestea jurnalului se încheiase. Kate bănuia că pur și simplu nu e omul care să țină un jurnal. Ajutase în schimb sute de animale să ajungă unde aveau nevoie să ajungă, să fugă de ceea

ce trebuiau să fugă sau să găsească ceea ce căutau. Străbătuse în Săgeată tunele adânci, crevase luminoase în interiorul unor ghețari albaștri și trecuse pe lângă temple secrete, ascunse sub liane în păduri ecuatoriale umede și sufocante.

Era tot ce-și dorise vreodată, fără ca măcar să știe că-și dorește. Kate se considerase întotdeauna genul de persoană care într-o zi avea să ducă în secret o viață dublă și își imaginase că a doua ei viață avea să semene probabil cu a supereroinelor sau a spioanelor, în niciun caz cu a unui conductor de tren secret și invizibil. Dar fusese cât se poate de fericită de cum evoluaseră lucrurile.

Deși nu chiar. De fapt, ar fi avut loc să fie un pic mai fericită. Nu se plângea: învățase de la ora de dezvoltare personală că lamentările nu sunt un mod productiv de a gestiona dificultățile în viață, și Kate își spusese că profesoara care le predă materia aceasta avusese cu siguranță partea ei de dificultăți în viață, pentru că se numea doamna Pish.

Dar, presupunând – doar așa, pur teoretic – că s-ar fi apucat să se plângă, lamentările ei ar fi fost următoarele. Cinci la număr.

Plângerea numărul unu: a duce o viață dublă nu era nici pe departe atât de ușor pe cât părea. Înainte de toate astea, Kate abia se descurcase cu singura ei

viață, iar acum, că avea două, acestea luaseră obiceiul să se amestece între ele. Problemele dintr-una se pricepeau foarte bine s-o urmărească și în cealaltă. De exemplu, Kate își făcea întruna griji în legătură cu testul la educație socială în timp ce trebuia să salveze o veveriță marsupială dintr-un incendiu de pădure din Australia, iar apoi în clasă, în timp ce se chinuia să-și aducă aminte care a fost cauza principală a Revoluției Franceze (sărăcia), mintea ei alegea dintr-odată să fie preocupată că lăstunii nu mai găsesc hornuri în care să cuibărească.

Și ce rost mai avea, de fapt, să duci o viață dublă dacă nu te puteai folosi de una din lumi ca să evadezi din cealaltă?

Plângerea numărul doi: Tom. De necrezut, dar Tom dădea semne că nu mai e chiar atât de interesat de Săgeată pe cât fusese. De fapt, la ultimele două călătorii nici nu participase, ceea ce lui Kate i se păruse complet inacceptabil din toate punctele de vedere. Ea n-ar fi ratat niciodată ocazia de a merge cu Săgeata de Argint!

Dar Tom avea acum nouă ani, era mare pentru vârsta lui și devenea din ce în ce mai pasionat de hapkido, până când ajunsese să spună că nu mai are timp să meargă cu trenul. Ceea ce Kate îi atrăsese atenția că e complet illogic: călătoriile magice

cu Săgeata de Argint nu luau niciun pic de timp în lumea reală. Atunci el spusese pur și simplu că e „obosit“ – și la asta ce mai puteai răspunde?

E drept că se pricepea tot mai bine la hapkido. Avea acum centura albastră și i se permisesse să folosească nunceagul – și nu doar ca să se prostească cu el, ci ca să lovească de-a dreptul. Ba încă dureros, după cum descoperise Kate odată când îl îndemnase, da, ea însăși s-o lovească, dar numai pentru că întotdeauna crezuse că nunceagul e o jucărie! Oricum: Kate nu înțelegea cum hapkido poate să-i dea lui Tom o satisfacție care să fie mai importantă decât Săgeata de Argint, dar situația nu-i plăcea deloc. Cum nu-i plăcea nici că nu reușește să-și înțeleagă propriul frate.

A treia plângere era că nu obținuse rolul pe care și-l dorise în musicalul pus în scenă la școală – anume al tinerei și fermecătoarei moștenitoare

Hope Harcourt din *Anything Goes*. În loc de asta, fusese repartizată la cor. Și acum nu mai putea să dea înapoi, fiindcă ar fi părut că a dat-o în bară rău de tot. Ceea ce, de fapt, se și întâmplase! Dar Kate nu voia să lase această *impresie*.

Chestia asta n-avea nicio legătură cu Săgeata de Argint, dar o râcâia încă, așa că o pusese și pe ea pe listă.

În al patrulea rând, oricâte eforturi ar fi făcut în călătoriile ei, oricâte animale ar fi ajutat, nu era niciodată de ajuns. Tot timpul erau și mai multe animale care sufereau. Lui Kate îi plăcea să citească și, din experiența ei, în poveștile în care se folosea magia, lumea sfârșea de obicei prin a fi salvată. Dar aici era altfel. Ea depunea toate eforturile, era curajoasă, nu se dădea niciodată bătută și acționa în general ca o eroină, dar degeaba, lumea *tot* nu se salva.

Devenise de-a dreptul obsedată de incendiile de vegetație care făceau ravagii în Australia și asculta știrile căutând numele tot mai obscure ale unor animale de neînlocuit, care amenințau să dispară – nu doar koala și canguri pitici, ci și numbați, quokka și șoareci marsupiali. De aceștia din urmă nici măcar nu auzise vreodată până atunci – păreau să fie niște marsupiale mărunțele cu blană, identice cu șoriciei și împărțite în nu mai puțin de nouăsprezece specii,

de la una cu coadă lungă la una cu blană pe talpă.
Și toate riscau să dispară!

Kate se simțea fără speranță. Când plecase în prima ei misiune cu Săgeata de Argint, crezuse că e în stare să schimbe lucrurile, să aducă un anumit echilibru în lume, dar situația nu făcea decât să se înrăutățească. Adulții – părinții ei, profesorii, președintele țării – anunțau tot timpul cât sunt de *îngrijorați* de poluarea mediului, ce *criză* teribilă traversăm, dar niciunul nu părea vreodată să facă ceva, și între timp, de fiecare dată când vedea iarăși la știri cum se topesc banchizele și calotele de gheață, cum se taie pădurile tropicale sau dispar albinele, Kate se

gândea la prietenii ei, de exemplu la stârcul-cu-burtă-albă, la pisica-pescar, la ursoaica polară, și trebuia să iasă din cameră, ca să n-o întrebe nimeni de ce plânge.

Și, în fine, plângerea numărul cinci era că nu mai putea nici măcar să plece cu Săgeata, pentru că unchiul Herbert dispăruse! El era cel care-i încredința misiunile. Așa se proceda. Dar Kate nu-l mai văzuse de două luni și nimeni – nici Tom, nici părinții lor, nici Săgeata de Argint, nici porcul-spinos, care locuia în pădurea din spatele casei – n-avea habar ce se întâmplase cu el.

Ceea ce însemna că sarcina să-l caute rămăsese în seama lui Kate. Ea ar fi preferat să-și petreacă sfârșitul ploios de săptămână ghemuită în casă cu o carte, meșterind cutii din hârtie elegantă sau desenând flori exotice după fotografiile de pe internet, în loc să bântuie prin Chicago în ploaia înghețată, căutând un unchi miliardar și iresponsabil.

Dar nimeni altcineva n-avea să-l caute; numai Kate mai putea să rezolve problema. Pentru că, de prea multe ori, așa ajungea să se procedeze.

Consiliul Director

PAC-ȚAC!

SE PROCEDEAZĂ ÎNTR-UN ANUMIT FEL,

DAR NU AȘA!

— Știu! Crede-mă că știu! Știu cum ar trebui să se procedeze!

Lui Kate nu-i venea să creadă că un tren vorbitor folosește exact cuvintele pe care ea și le spunea în mintea ei.

ATUNCI DE CE PROCEDEZI

CUM NU TREBUIE?

— Pentru că, dacă fac așa cum trebuie, nu merge! Prin urmare, o să inventăm propriul nostru fel de a proceda.

Stătea ghemuită în marchiza Săgeții, încălzită, transpirată, râcâind și amestecând în focar cu un vătrai cu mânerul ridicol de lung, ca să ațâțe flăcările. Munca era grea, iar faptul că Săgeata o sâcâia întruna nu-i era de niciun folos.

Tom nu-i era nici el de folos. Stătea într-un picior pe cazanul uriaș al locomotivei, încercând să-și păstreze echilibrul. Era un exercițiu de hapkido.

Problema era că nu aveau orar. Unchiul Herbert ar fi trebuit să vină pe la ei o dată la câteva săptămâni și să le dea un orar. În ultima vreme se înțelegea ceva mai bine cu părinții lui Kate – ba chiar le stârnise mai mult interesul față de mediu. Ei voiau să vândă terenul împădurit din spatele casei, dar Herbert îi convinsese să încerce mai bine să-l „sălbăticească”. Adică să-l lase în voia lui, pentru ca natura să revină la starea ei firească. Zona aceea fusese habitatul unui tip de libelulă pe cale de dispariție numită „smaraldul lui Hine“, și mama lui Kate spera ca, dacă pădurea „se sălbăticește” desul, libelula să se întoarcă. Kate suspecta că e doar o stratagemă nobilă prin care părinții ei să se poată felicita că nu tunseseră gazonul – se discutase

dezlânat și despre posibilitatea de „a face o avere din ecoturism“ –, dar, teoretic, era de acord cu ea.

După vizitele lui Herbert, găsea întotdeauna o foaie de hârtie în camera ei, ascunsă prin cine știe ce loc ciudat, de exemplu sub saltea sau lipită înăuntru unui abajur. O hârtie de foarte bună calitate, groasă, de culoarea untului, genul pe care te aștepti să fie tipărită o proclamație regală sau un doctorat în fizică.

Dar ea era un orar de tren. Arăta cam așa:

MAREA CALEA FERATĂ SECRETĂ INTERNAȚIONALĂ

ORAR OFICIAL

pentru

SĂGEATA DE ARGINT

În slujba animalelor în suferință, refugiate și aflate în pericol

FACE URMĂTOARELE OPRIRI LA URMĂTOARELE ORE:

Pădurea tropicală Daintree, Australia	16.33, 22 februarie
Taigaua est-siberiană, Rusia	14.30, 22 februarie
Rezervația forestieră Sinharaja, Sri Lanka	7.12, 22 februarie
Deșertul Carcross, Canada	6.41, 22 februarie
Munții Gații de Vest, India	8.57, 22 februarie
Pădurea tropicală Xishuangbanna, China	00.02, 22 februarie
Insulele Maluku, Indonezia	15.11, 22 februarie
Pădurea Muntele Baker-Snoqualmie, Statele Unite	13.19, 22 februarie

Și așa mai departe. Opririle erau întotdeauna în aceeași zi, ceea ce n-avea nicio logică, și nici măcar nu

erau în ordine cronologică sau măcar una pe-aproape de alta, dar asta era Marea Cale Ferată. Nu conta dacă are sau nu logică. În ziua programată, Kate făcea focul în Săgeată, îi ungea toate piesele care trebuiau unse și lustruia micile porțiuni care încă nu străluceau mai să-ți ia ochii, apoi plecau la drum.

Dar, fără orar, nu puteau să meargă nicăieri. Iar fără Herbert nu exista niciun orar.

— Prin urmare, conchise Kate, trebuie să mergem să-l căutăm pe Herbert.

Focul luase în sfârșit avânt, și marchiza se umplu de bine cunoscutul miros de lemn și fum de cărbune.

TU TREBUIE SĂ MERGI SĂ-L CAUȚI PE HERBERT.

— L-am căutat. Vrei să știi cât l-am căutat? Mai întâi am dat o căutare pe Google după „unchiul Herbert“. Pe urmă i-am șterpelit mamei cartea de credit din portofel și am plătit 4,99 dolari ca să-i caut adresa prin documentele publice, pe care probabil n-aș fi găsit-o dacă unchiul n-ar fi avut un nume de familie atât de bizar, dar uite că are, așa că am obținut o adresă. Pe urmă, tot cu cartea de credit a mamei, am comandat o carte despre lemuri.

CE LEGĂTURĂ ARE ASTA?

— N-are nicio legătură. Voiam pur și simplu o carte despre lemuri.

MAI BINE CERI IERTARE DECÂT SĂ CERI VOIE.

— Exact. Pe urmă i-am spus mamei să-i facem o vizită-surpriză unchiului Herbert, așa că ne-am dus în centrul orașului, la adresa pe care o găsisem, dar, când am ajuns acolo, el nu era. Lumea nici măcar nu-l cunoștea. Asta e tot ce am putut face singură. Așa că acum o să-l căutăm împreună.

**DE UNDE ȘTII CĂ ARE NEVOIE
SĂ FIE GĂSIT?**

**POATE ȘI-A LUAT PUR ȘI SIMPLU
O BINEMERITATĂ VACANȚĂ.**

— Ba nu merită nicio vacanță. Merită un șut în fund.

CARE E NUMELE ĂLA BIZAR DE FAMILIE?

— Yastremszki. E numele de fată al mamei. Mai ai întrebări?

Kate închise ușa focarului cu un pic mai multă forță decât ar fi fost strict necesar și începu să verifice mai multe contoare.

CARE E NUMELE ALA
BIZAR DE FAMILIET?

NU PUTEM CĂLĂTORI FĂRĂ UN ORAR.

RISCURILE SUNT INACCEPTABILE.

— Eu le accept, spuse Kate. Înțelegeți? Le-am acceptat deja. Prin urmare, sunt acceptabile.

NU CRED CĂ ȘTII DESPRE CE RISURI VORBESC.

— Ba sigur că... Stai puțin! Despre ce riscuri vorbești?

UITE DESPRE CE:

FĂRĂ ORAR, RISCĂM SĂ RĂMÂNEM
FĂRĂ CĂRBUNE

SAU FĂRĂ APĂ,

RISCĂM SĂ NE CIOCNIM DE ALT TREN

SAU SĂ SE TERMINE ȘINELE,

IAR DACĂ DĂM DE NECAZ,
NIMENI N-O SĂ ȘTIE UNDE SUNTEM.

ÎN PLUS, RISCĂM SĂ-I ÎNFURIEM
PE MAI-MARII NOȘTRI.

— Interesant. Cine sunt „mai-marii noștri“?

Kate se întrebase întotdeauna cine conducea de fapt Marea Cale Ferată Secretă, dar Herbert nu-i dăduse niciodată un răspuns direct.

CONSILIUL DIRECTOR.

— Ei bine, Consiliul Director m-a înfuriat deja *el* pe mine. La asta te-ai gândit?

DA, M-AM GÂNDIT.

Kate se săturase de această controversă. Dacă mai dura mult, Săgeata avea să câștige. Așa că, în loc să mai răspundă, dădu drumul manetei de frână.

Simți, ca întotdeauna când făcea acest gest, cum o trece un fior de entuziasm. Pocnetul acela grav și nespus de plăcut avea ceva: citise undeva că, atunci când își activează ecolocația, cașaloții scot un fel de clic profund, asemănător cu chițăitul unui liliac, dar atât de tare, încât, dacă ai fi un scufundător și un cașalot ar clicăi la tine, ai simți sunetul rezonându-ți în tot corpul, până în miezul ființei tale. Așa i se părea lui Kate că simte pocnetul frânelor Săgeții de Argint. Trenul începu să alunece lent, cu toate cele 102,36 tone ale sale, cu precizia și finețea unei bile albe pe masa de biliard.

Tom scoase un scheunat, se dezechilibra din poziția de hapkido și se rostogoli în cabină.

STAI! STAI! STAI!

— De ce?

N-AM TERMINAT DISCUȚIA!

— Eu am terminat-o. Peste tot în lume sunt animale care riscă să moară fără ajutorul nostru. N-am de gând să mai stau cu brațele încrucișate și să le las baltă.

Manevră regulatorul, și Săgeata scoase un șuier de abur care semăna suspect de tare cu un oftat.

PIESA AIA DE LA ȘCOALĂ E DE VINĂ,

NU-I AȘA?

Mâna lui Kate nu tremură pe inversor când luă virajul strâns pe lângă casa familiei Achebe și intrară în pădurea umedă și rece de primăvară.

— N-are nicio legătură cu piesa.

Avea totuși o mică legătură cu piesa

PRIVIND ÎNAPOI, KATE NICI MĂCAR N-AR FI PUTUT spune prea bine de ce crezuse că va primi rolul. Nu se considerase niciodată actriță până atunci. Sau cântăreață.

Anul trecut, când era încă în primară, se dusese să vadă *Into the Woods*, musicalul pus în scenă de clasele de gimnaziu. Fusesse atât de captivată, încât se dusese să-l revadă și în seara următoare. I se păruse pur și simplu fascinant. Toată lumea părea foarte sigură pe ea, foarte matură, romantică și fericită. Toți interpreții păreau să știe ce sunt, unde le e locul – într-o lume caldă și radioasă plină de

probleme haios de complicate, care, cine știe cum, se rezolvau toate până la urmă.

Așa că anul acesta, când văzuse anunțul de casting pentru musicalul *Anything Goes*, Kate se înscrisese imediat. Nici măcar nu fusese o decizie. Știa exact ce rol vrea – rolul lui Hope Harcourt, tânăra și misterioasa moștenitoare.

Într-o anumită măsură, contase faptul că era nouă în școală și că încă se străduia să-și găsească locul. În clasele primare își căutase tot timpul un talent, ceva al ei la care să fie bună, care s-o facă specială. Îl găsisese până la urmă – oho, și ce-l mai găsisese! –, dar acum ironia făcea să nu poată vorbi nimănui despre el!

Așa că nu-i folosise la nimic. Pentru toți ceilalți rămăsese la fel de obișnuită și de puțin remarcabilă cum fusese întotdeauna.

În plus, simțea că devenise mai matură decât vechii ei prieteni din școala primară și nu reușise să-și găsească alții în locul lor. Uneori se întreba dacă nu cumva e un pic și vina Săgeții – dacă faptul că petrece atâta timp stând de vorbă cu un tren cu abur și salvând animale nu-i îngreunează de fapt relațiile cu niște colegi de clasă care duc o viață obișnuită.

Și uite că apăruse musicalul. Rolul lui Hope Harcourt ar fi fost exact ca postul de conductor

de pe Săgeata de Argint, doar că în văzul tuturor și alături de toți ceilalți. Iar la sfârșitul spectacolului, când totul se termină cu bine pentru Hope, lucrurile nu s-ar fi terminat pentru Kate. Se simțea vinovată că-și dorește o viață separată de misiunea ei pe Săgeata de Argint, dar oare nu avea și ea dreptul la propria viață? Și la alți prieteni decât un tren fermecat cu abur? Kate mergea pe doisprezece ani. Uneori îți trebuie pur și simplu cineva cu care să discuți despre stickere cu pisici.

Singura mică problemă era să obțină rolul.

Evident, în fața juriului trebuia să cânti un cântec, iar Kate, practic, nu cântase nimic în viața ei afară de colinde de Crăciun și „Mulți ani trăiască!“. Nu se punea problema să cânte „Mulți ani trăiască!“, așa că alesese „Silent Night“. În niciun caz n-avea de gând să cânte în fața lui Tom, a părinților ei, a unchiului sau a prietenilor, așa că exersă în secret, căutând notele pe claviatura pianului din sufragerie ca să fie sigură că nu cântă fals.

Sau, mă rog, nu complet fals. Uneori era greu de decis.

— Cum crezi că ai să poți cânta în fața domnului Lee și a celorlalți copii dacă tu nu poți să cânti în fața familiei? o întrebase unchiul Herbert când venise odată în vizită.

Era genul de întrebare la care singura reacție rezonabilă și de bun-simț e să te prefaci că n-ai auzit-o.

Tom n-ar fi avut niciodată probleme la casting. Umbla tot timpul bătând câte-un ritm și răcnind hituri din toți bojocii. Îi plăcea să fie auzit. Îi venea natural.

Selecția interpreților avusese loc în sala de festivități, unde Kate văzuse și *Into the Woods* cu un an înainte. Seara, încăperea părea foarte atrăgătoare, dar acum, în timpul zilei, era doar mare și goală și stârnea ecou. Avea scaune de lemn din acelea care, când te ridicai, săreau automat în sus cu un pocnet răsunător. Kate îi recunoscuse pe câțiva dintre elevii care jucaseră în spectacolul desfășurat cu un an în urmă – toți erau haiosi, relaxați și siguri pe sine, exact cum fuseseră și pe scenă. Râdeau și făceau glume între ei și cu domnul Lee ca și cum ar fi fost încă interpreți și cineva le scrisese niște replici foarte spirituale.

Domnul Lee îi chemase pe concurenți, unul câte unul, în fața scenei. O fată înaltă și zveltă cântase cu voce răsunătoare un cântec intitulat „The Ladies Who Lunch“, făcând o mulțime de mutre haioase și de glume aparent de oameni mari, pe care Kate nu le pricepuse. Avea în glas un vibrato

ca la cântăreții adevărați. Lui Kate i se păruse că al ei nu sună așa, deși n-ar fi putut spune cu siguranță. Citise undeva că nu poți să-ți dai seama niciodată exact cum sună propria ta voce, fiindcă sunetul ei îți ajunge la urechi prin maxilare – sau ceva de genul. Deci poate așa cânta și ea, doar că nu-și dădea seama.

Alți câțiva elevi încercaseră să interpreteze hituri la modă, dar rataseră pe parcurs. Vreo doi cântaseră chiar „Mulți ani trăiască!”. (Lecție prețioasă: primele note din „Mulți ani trăiască!” sunt cele mai joase, de acolo nu faci decât să urci, așa că, dacă începi prea sus, ai să sfârșești chițâind ca un șoarece.) Două eleve dintr-a opta, care arătau incredibil de bine, interpretaseră un duet din *Regatul de gheață*, asezonat cu mici replici haioase care sunau exact ca în film, și reușiseră să se armonizeze. O fată pe care Kate o știa de la grădiniță, dar cu care nu vorbise niciodată și de care îi fusese mereu milă pentru că părea foarte timidă, urcase pe scenă și, fără pic de trac, cântase o melodie din *Dear Evan Hansen* cu o voce de operă. La sfârșit, toată sala izbucnise în aplauze.

Până când fusese chemată și ea, lui Kate îi trecuse deja prin minte că face probabil o greșală, dar acum era mult prea târziu ca să mai dea înapoi.

În povești, tocmai fata care nu crede că va ajunge vreodată vedetă sfârșește prin a fi vedetă și la urmă e potopită cu flori și confetti, în timp ce ea stă buimăcită, întrebând: „Cine, eu?“. Kate spera din tot sufletul că așa se va întâmpla și atunci. Pentru că în mod cert ea se simțea genul acela de fată.

Dar oare în povești fata se simțea aruncată parcă într-un alt univers? Picioarele i se mișcau țepene ca niște catalige, iar pielea capului începea s-o mănânce de transpirație? Sala amuțise în jurul lui Kate; nu se mai auzeau decât sunetele mărunte, care luaseră dintr-odată o amploare incredibilă. Zâmbetul cu care domnul Lee o întrebase ce are de gând să cânte fusese atât de încurajator, încât ei îi venise să plângă. Și, încă o dată: cum îi funcționau fetei din povești corzile vocale? Pentru că lui Kate mintea i se golise complet. Domnul Lee trebuise să-i murmure el primele note din „Silent Night“ ca ea să-și dea drumul.

Când terminase, Kate fugise înapoi la locul ei, stacojie la față de rușine.

Asta se întâmplase într-o luni. Joi dimineață, când ajunsese la școală, găsisese afișată lista cu distribuția piesei, în jurul căreia zumzăia deja un buluc de copii, discutând cu însuflețire cine ce rol obținuse. Kate așteptase o vreme pe margine,

ascultând. Ce spuneau? Nu cumva: „Cine e fata aia dintr-a cincea, apărută din senin, care a primit multdoritul rol al lui Hope Harcourt, tânăra și fermecătoarea moștenitoare care cântă «It’s De-Lovely» împreună cu tânărul și impertinentul Billy Crocker, urcat clandestin pe vapor“?

Nu. Nu asta spuneau.

În dreptul fiecărui protagonist erau trecute două nume, pentru ca rolurile să fie jucate de elevi diferiți în spectacolele de vineri și, respectiv, sâmbătă seara. Dar Kate nu era Hope Harcourt în niciuna din reprezentații. Fusese distribuită în cor, împreună cu elevii care se împotmoliseră în

hiturile la modă și cu cei care cântaseră „Mulți ani trăiască!“.

Își petrecuse restul zilei de joi băltind într-o mlaștină de rușine și dezamăgire. *Cum* putuse să facă așa ceva? *De ce* avusese vreodată impresia că e specială sau talentată? Îi era prea jenă ca să discute cu cineva despre asta: când ai ei o întrebaseră cum i-a mers, pretinsese, nu foarte convingător, că n-a pierdut mare lucru. Singura căreia îi dezvăluise adevăratele ei sentimente fusese prietena ei fermecată, Săgeata de Argint, care își dăduse toată silința să empatizeze cu ea, dar – să fim serioși! – problemele lui Kate nu prea erau de competența ei.

Dintre toate elementele potențial obsedante ale acestei situații nefericite, unul anume o chinuia cel mai tare.

După ce fugise înapoi la locul ei, cu obraji roșii ca un fund de babuin, pe scenă fusese chemat un băiat pe care Kate nu-l mai văzuse niciodată. Îl chema Jag. Ea trecuse pe lângă el pe intervalul dintre scaune.

Îl observase de mai devreme, pentru că i se păruse foarte ciudățel. Era înalt și slab, cu pielea oacheșă și părul negru – ea se gândise că poate e indian, dar nu asta îl făcea neobișnuit. Ci faptul că stătea drept ca un par, cu o față bizară, inexpresivă, că purta un costum făcut pe măsura lui, cravată și pantofi negri de piele lăcuită și că ședea separat, ca și ea, fără să schimbe o vorbă cu nimeni.

Kate trebuise să recunoască, totuși, că, spre deosebire de ea, Jag are

încredere în sine. Refuzase oferta domnului Lee de a-l acompania la pian pentru că avea la el – cine-ar fi crezut? – un mic ukulele, cu care intenționa să-și țină isonul în timp ce cânta din gură.

Instrumentul părea să provină dintr-un magazin de jucării. Avea desenată pe el imaginea unui bărbat într-o cămașă galben-aprins cu imprimeu hawaiian, care cânta el însuși la un ukulele. Kate nu reușise să distingă dacă pe instrumentul din interiorul imaginii era un alt bărbat și mai mic, care cânta și el la ukulele, și așa mai departe. Dar n-ar fi fost de mirare.

Cântecul pe care-l interpretase Jag suna... bizar. El însuși avea o voce înaltă, iar melodia era sinuoasă și cumva fantomatică: abia dac-o puteai numi melodie, părea mai mult să rățăcească printre note. Versurile povesteau ceva despre un băiat fermecat care pleacă într-un fel de călătorie... și învață ceva despre dragoste... Toate însoțite de zbârnâitul tânguios al corzilor de ukulele.

La sfârșit, Jag se înclinase. Din sală se auziseră câteva chicote, apoi cineva îi imitase în falset cântecul, până când domnul Lee se întorsese cu o privire furioasă spre public. Una peste alta, Kate fusese bucuroasă că măcar cineva se umilise mai tare decât ea în fața auditoriului.

Dar apoi – surpriză! –, când lista viitorilor interpreți fusese afișată joi, ghiciți al cui nume era trecut chiar în vârf, în dreptul tânărului și insolentului pasager clandestin Billy Crocker, care cântă „It’s De-Lovely“ împreună cu tânăra și fermecătoarea moștenitoare Hope Haircourt?

EDITURA PARALELA 45